

GÜLÇİN AKÇAY

İş Görür Düşler

Öyküler

Remzi Kitabevi

GÜLÇİN AKÇAY, 1976 yılında İstanbul'da doğdu. İlk, orta-okul ve liseyi İstanbul'da okudu. Çocukluk ve ilk gençlik yıllarında şiirler yazdı. Bazı dergilerde şiirleri yayımlandı. Ankara Üniversitesi Kimya Mühendisliği bölümünden mezun oldu.

Üniversiteden mezun olduktan sonra sigortacılık, yazılım şirketinde bayi eğitim uzmanlığı gibi çeşitli işlerde çalıştı.

Kaçak Yayın, Özgür Edebiyat, Kül Öykü, Sözcükler, Varlık, Notos gibi dergilerde, çeşitli internet platformlarında öyküleri yayımlandı.

İstanbul'un dışında bir köyde yaşıyor. Evli ve bir çocuk annesi.

GÜLÇİN AKÇAY

İş Görür Düşler

Öyküler

Remzi Kitabevi

İŞ GÖRÜR DÜŞLER / Gülçin Akçay

© Remzi Kitabevi, 2022

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Nezahat Arslan

Son okuma: Öner Ciravoglu

Kapak fotoğrafı: KYNA Studio/Shutterstock

Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1950-7

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2022

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

İçindekiler

F	7
İçindekiler.....	11
Sahildeki Kız.....	25
Mutluluktan Haber	35
Bir Sürü Şey: Terlik, Fare, Ütü, Örgü, Bebek, Göbek, Kuru Yemişçi ve Çekirdek.....	44
Mountain Memories.....	53
Bin Yaşında Falan	61
Çürük.....	74
Beyaz.....	78
Uyanışlar.....	84
Şanslı Olan.....	93

F

F harfinden umutluyum. Bana çok yakın zamanda müthiş bir işaret verecek. Bundan o kadar eminim ki, sabırsızlığım onun bana geleceği yola kestirmeler aramaya kadar vardı. Müzik marketlerde ayaklarım önce F harfinin olduğu bölüme gidiyor. Şu büyük kulaklıklardan takıp Frank Sinatra albümleri dinliyorum. Fesleğenli yemekler pişirip Fransız filmleri izliyorum.

Geçenlerde Rıhtım Caddesi'nde yürüyordum. Sevimli, aydınlık bir gündü. Bir kız çocuğu, annesinin avcuna sokulmuş minik elinde uçan balonunun ipini tutuyordu. Öyle hoş bir görüntüydü ki... El ele tutuşmuş bir kız çocuğuyla annesi ve aralarında uçan bir balon, düşünsenize. Balon kızdan oldukça yukarıda bir yerde çırpınıyor, kendini göğe itiyordu. Ben anne kızdan da balondan da yüksektim. Fazla uzun boylu bir adamım ben. İki metreye kadar 'uzun,' 'epey uzun,' 'dağ gibi,' falan derler. Bütün pislik üstüne eklenen dokuz santimdedir. Bu özelliğimin can sıkıcı olduğu zamanlar olmuştur. Daha çok okul yıllarında. Özellikle kızlar konusunda. Ama orada, küçücük bir kız çocuğu, orta boylu bir an-

ne ve onların köpek gibi aralarında tutup gezdirdikleri balona tepeden bakarken uzun boylu olmak hoşuma gitti. Sonra daha hoş bir şey oldu. Anne dalgınlıkla omzundaki çantaya elini attığında balon küçük kızın gevşek elinden kurtuldu. Bir anda atıldım, ipin ucunu tutuverdim. Kızın yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Ağzı açık kalakalmıştı. İpi yakalamamış olsaydım, gözden yitene dek balonun göğe yükselmesini seyredecek, umutsuzca dudaklarını titreterek ağlayacak, bu güzelim günü kendine de annesine de zehir edecekti. Ama ben onu yakaladım ve yerlere kadar eğilerek küçükhanıma takdim ettim. Kız hâlâ ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Anne gülümsedi, teşekkür etti, kızını da teşekkür etmesi için uyardı. Çocuk hiçbir şey söylemedi. Bazen böyle hoş şeyler geliyor başıma.

Sonra sahil yoluna bakan çaycılardan birine geçtim. İçim kıvanç doluydu. Küçücük hasır taburede otururken bacaklarımın neredeyse çeneme değecek kadar uzun, savsak, kuru iki kazık gibi görünmesini dert etmedim. Gazoz söyledim kendime ve etrafı seyre daldım.

İçimde F'nin kımıldandığını hissediyordum. Şöyle diyordu: “Az kaldı oğlum. Birazdan karşılaşacağız ve yaşamın bir köşeyi dönecek. Sakın kaçırma.” Tam o anda, onu gördüm. Yanında hoş bir kızla yürüyordu. Gazozu olduğu gibi bırakıp koştum arkalarından. “Ferit!” Duymadı. Duysa dönüp bakardı eminim, çünkü kimse yolda yürürken birdenbire adının çağırılmasına kayıtsız kalamaz. Omzundan tutup kendime çevirdim. Ee korktu tabii, beklemediği bir anda olunca. Lise yıllarımızdan, basketbol takımından, koçtan, kızların isimlerini kazıdığımız bahçedeki ağaçtan bahsettim. Yüzünde hatırlamak isteyen bir gülüşle baktı bana. “Nasıl unutursun? Feray? Banu? Bahçedeki dut ağacı be oğlum, senin çakıyla hani...” Ahmak kafam. Yanındaki kız muhtemelen sevgilisiydi. O da bu isimlerde kimseyi tanımadığını, –te-

peden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra– zaten beni de çıkaramadığını, tanısa mutlaka hatırlayacağını söyledi. Okul basket takımında bile oynamamış, gerisini siz düşünün artık. Başlı belaya girmesin diye yanındaki kıza bakıp omuzlarını kaldırıyordu. Haklıydı belki de. Kıskançsa demek sevgilisi. Anlayışla sırtını sıvazladım ve onu gördüğüme memnun olduğumu söyledim. Yakınlarda oturuyorum dedim, kim bilir belki bir gün tekrar karşılaşırız, erkek erkeğe laflarız. Bir ara dönüp arkama baktım. Yukarı kalkık omuzları, bir aşağı bir yukarı inip çıkan elleriyle kıza bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hey gidi.

Yalnız olsaydı beni hatırlayacaktı, belki de şehrin daha önce görmediğim bir köşesinde bira içerken, aradan geçen yılların haberlerini verecekti. Çok acayip bir macera yaşayacaktık beraber ve ben F'nin getireceği talihe, Ferit sayesinde kavuşacaktım.

Bazen de bu F içinde doğal olmayan bir şeyler var diyorum kendi kendime. Uyanmadan hemen önce gördüğü rüyayı hatırlamaya çalışan, rüyanın duygusunu hâlâ üzerinde taşıdığı halde mekânı, olayı, kişileri bir türlü çıkaramayan biri gibiyim: Bir kalabalık vardı, evet. Zihin, kalabalığı kurgular: alışveriş merkezi, futbol stadı, doğum günü partisi. Fakat zihnin kurgusu gerçek rüyadan o kadar uzaklaşmıştır ki, insan tedirgin edici bir umutsuzluğa sürüklenir. Belki kalabalık değildi, belki kimse yoktu, sadece kalabalık hissi veren bir çeşit karışıklık vardı. Ve genellikle rüyanın aslına ulaşılamaz. İşin içine mantıksal zincirler, ipuçları, sebep-sonuç ilişkileri bir kere girdi mi rüyadaki o muazzam, yağlı makineler gibi işleyen kurgu altüst olur ve yerini gerçek dünyanın paslı gıcırdamalarına bırakır.

İyiden iyiye karamsar olduğum, geberip gitmek istediğim günler de oluyor. F ile yollarımızın hiç kesişmemesi gerektiği duygusuna kapılıyorum o zaman. Feyyaz ya da Fahri isminde biri hayatımı içinden çıkılmaz bir karmaşaya sürükleyecek, büyük

bir felaketin uğursuz habercisi olacak diye düşünmeye başlıyorum. Bu sefer de bütün günüm olası bir F uçurumunun etrafını dolaşmakla geçiyor ve günün sonunda kendimi çok yorgun hissediyorum. Neyse ki Türkçede F ile başlayan zaman birimi yok, diyorum kendi kendime. Yoksa insanlar ve mekânlar dışında bir de zaman parametresini düşünmek zorunda kalırdım ki bununla başa çıkabileceğimi hiç sanmıyorum.

Bu iki ruh halinin dışında, daha doğrusu ortasında olduğum zamanlarda ise tamamen kaderci kesiliveriyorum. Eğer F bana şans ya da bambaşka güzel bir dünyaya açılacak kapının anahtarlarını verecekse bunu kendi yapmalı, ben değil. Felaketler zincirinin ilk halkası olacaksa da ne yaparsam yapayım buna engel olmayacağım. Böyle bir tevekkülle ayaklarım nereye götürürse oraya gidiyor, kim bana laf atarsa onunla sohbet ediyorum. Bu da beni hep o aynı başlangıç noktasına getiriyor: Geleceğin ne getireceğini bilemeyen zavallı insanın şaşkın şaşkın bakındığı, içinde yaşadığımız an'a...

İçindekiler

*Ne çıkar siz bizi anlamasanız da
Evet, siz bizi anlamasanız da ne çıkar
Eh, yani ne çıkar siz bizi anlamasanız da.*

Edip Cansever

Gece yarısına geliyor. Perihan Toprak salonda. Misafirlerini bekliyor.

Perihan Toprak'ın geniş bir çevresi var. Cemiyetten dostları onu yalnız bırakmazlar. Hiçbirine anahtar verdiğini hatırlamıyor gerçi, yine de evin bir köşesinden çıkarlar. Bazen öyle komik oluyor ki, tam mutfakta bir şeyler doğrarken, hop, arkasında bitiveriyorlar. Aklı çıkar insanın. Her birinin çeşit çeşit huyu var. Mesela, Radyocu Refik, şu muzip oğlan, Perihan Toprak'ı yürek çarpıntılarına düşürerek, Günaydın Perihan Sultan, hayırlı sabahlar olsun, diye fırlar bir yerden. Haahahaa, ne çocuk. Evladım yap-

ma böyle, kalbime inecek, yok, dinlemez. Bazen de gözünü açar açmaz yatak odasındaki sandalyede, diyelim Handan Hanım'ın oturup şefkatle kendisini izlediğini görür. Handan Hanım tıpatıp annesinin gençliğine benzer. Hatırşinas kadındır, hep düşüncü Perihan Toprak'ı. Üşüdü mü, acıktı mı, canı mı sıkkın, Handan Hanım o vakit evdedir. Anahtarsız, kapı bile çalmadan. Sanki duvardan geçiyorlar.

Aralarında oynadıkları hoş bir oyun var: Sık sık hediye verirler birbirlerine. Daha doğrusu oraya buraya sürpriz yerleştirirler. Saksı dipleri, direk altları, otopark kenarları, duraklar... Rüzgârın ve kaderin önünde savrulan notlarla da hediyenin yerini bildirirler. Önüne bir gazete düşer ya da karşısına bir afiş çıkar Perihan Toprak'ın. Belli şifreleri çözebilirse, ki yıllardır yapa yapa uzman oldu artık, sayfalarındaki sözcüklerin ve rakamların hangilerinden bir mana çıkaracağını şıppadak anlar. Hediyenin yerleştirildiği dünya köşesini eliyle koymuş gibi bulur.

*Pek muhterem Perihan Hanımcığım;
Zatıâlinize lâyük olmasa da naçizane bir hediye bıraktım
efendim, lütfen kabul buyurunuz. Açelya sokak, köşe başı.
Güle güle kullanın, kullandıkça beni hatırlayın.
Sevgiler,
Hayri Bolluk*

Hayri Bey'den çiçekler, biblolar, değerli taşlar, kalemler ve dünya üzerindeki geri kalan şeylerin zarif olasılıkları gelir. Geçen bahar aşağı caddedeki ışıklara bir şiir kitabı bırakmıştı. Perihan Toprak yağmurun altında hamurlaşmış kitabı evde kuruttu. Gümmüş göllerden, denizi yara yara yalpa giden sandalların iyot-mazot kokusundan, balık pullarından yapılmış dizeleri genç kızlar gibi kızarak okudu. Kırmızı rujunu sürüp kitabı ilk sayfasından

öptü. Sonra onu vapur iskelesine bıraktı ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Bu yaptığına hâlâ inanamaz.

Saadet Hanım kıskanır Perihan Toprak'ı. Yine de arkadaşlığı bıçak gibi kesip atmazlar, çünkü her kadının başka bir kadına ihtiyacı vardır. Hem sırt vermek hem diş bilemek için. Saadet Hanım'ın hediyeleri giyim kuşam, süs püs üzerinedir. Tarak, toka, kazak, renkli boncuklar.

Konsolos beylerden ciddi şeyler gelir. Eğilip yerden alırken insanın eli titrer. Acil durum telefonları, mobilya kurulum kılavuzları, elektrik faturaları, kartvizitler.

Daha bunun zabıta amiri Eşref Bey'i var, öğretmen Nevin Hanım'ı var, aktör Kenan Bey'i var, dâhiliye mütehassısı Ekrem Bey'i var. Çünkü Perihan Toprak'ın geniş bir çevresi var. Cemiyetten dostları onu hiç yalnız bırakmazlar.

İşte böyle. Perihan Toprak en son ne zaman kafası dik yürüdüğünü hatırlamıyor. Sokakta başı hep önündedir. Dip köşe her yeri gözleriyle tarar. Ve mutlaka bulur hediyesini saklandığı yerde. Bazen kendisine bırakılmamış şeylerle karşılaştığı oluyor. Bir defasında altın kolye buldu kuaförün önünde. Tam eğilmiş almak üzereydi ki, kolyenin şeklinden midir, içine doğan düşünceden midir, onun başkasına bırakılmış bir armağan olduğunu anladı. Muhtaç birine, besbelli. Elini bile sürmedi kolyeye.

İlginç insanlar... Bunu elbette kabul ediyor Perihan Toprak. Biraz garipler. Nasıl denir? Esrarengiz. Sofistike. Sağa sola, kaldırımlara, kafeteryaları yoldan ayıran çit diplerine, elektrik direklerinin altına hediye bırakmak da neyin nesi. Hiç olacak iş mi... Ama işte yılların âdeti. Aralarında tatlı bir espriye dönüşmüş, yalnız onların bildiği küçük masum sırları. Dostça bir şey. Sokakta rastladığında konuşmadan karşıdakine göz kırpacacağın, onun da yine hiç açık etmeden, seni hayatında ilk kez görüyormuş gibi şaşkın, gülerek yanıtlayacağı türden. İşin kötüsü, bunca hediye-

ye karşılık vermemek olmaz. Bu yüzden Perihan Toprak da etrafa kuğu gibi, gelin gibi, rüya gibi şeyler bırakır. Elden çıkarıp veda-
laşmak ne kadar zorsa, aldıklarında dostlarının nasıl şaşıracakla-
rını, mutlu olacaklarını kurmak bir o kadar sevinçlidir. İş bitince
eve gelip pusulasını yazar.

*Beyefendi, son bıraktığınız hediye neydi öyle? Sanıyorum
Çin porseleni. Antika olmalı. Böylesine değerli bir armağana
karşılık gelmez ya, siz de benimkini kabul ediniz: Lale Apart-
manı, girişteki saksı.*

Perihan.

Ve küçük uçuculuğuna güvenerek not kâğıdını arka pencere-
den aşağı bırakıverir.

Perihan Toprak salonda. Gece yarısına geliyor. Sallanan san-
dalyesinde oturmuş, misafirlerini bekliyor.

Bugün ne gündü ama! Of, aman Allahım, her şey ne kadar...
Rüyasında görse inanmazdı.

Sabah geç kalktı. Yatakta kedi gibi gerindi. Güneş aralıktan yü-
züne vurunca kalkıp perdeyi sıkıca örttü. Oda biraz daha karar-
dı. Mutfağa gidip kahve yaptı, porselen fincanında içti. Bu finca-
nı çok sever. Üzerindeki resimde uzun bir elbise giymiş, dalga-
lı saçları dağınıkça toplanmış bir kadın uzanır. Kadının elbisesi
pembe. Sağ dirseğini dayadığı yerde çimen olduklarını düşündü-
ren yeşil lekeler var. Kırdı bir prenses. Perihan Toprak kahvesini
her sabah bu fincanda içer. Salona geldi, alt dudağını dişleyerek
günlük işlerini sıraya dizmeye koyuldu. Dikişten başlayacak.

Yemek masasının üzerine torbayı boşalttı. Tahta kutunun içi-
deki kavanoz dibi camlı gözlüğü çıkardı. Saadet Hanım'ın hedi-
yesi. Perihan Toprak'ın bu gözlükten şüphelendiği günler olmuş-

tur. Özellikle Saadet Hanım'ın kıskançlık huyu ve muhteşem bir güzelliği kalın camlı gözlüklerle gölgeleme ihtimalinin büyüklüğü düşünüldüğünde. Yine de arada kullanır. Bir camı çatlak. Pek de iyi göstermiyor aslında. Takınca baktığı şey farklı bir derinliğe bürünüyor. Ayağa kalkıp yürümeye çalışsa her adımını bir hendeğe girecekmiş gibi sakınarak atıyor. Yer daha da dibe gömülüyor sanki. Eşya suyun ardındaymış gibi dalgalı, oynak görünüyor. Uzun süre gözünde durmuşsa hepten kötü. Baş ağrıyor. Ki, baş ağrısı Perihan Toprak'ın bu hayatta en korktuğu şey. İkincisi çocuklar. Yine de takmak istedi gözlükleri. Kendisine ciddi bir hava veriyorlardı ve Perihan Toprak'ın o ciddiyete ihtiyacı vardı.

Gözlükleri taktığı saniye baloncuklu çılgın bir akvaryuma daldı. Evinin salonunda. Birdenbire. Eşya büyüyor, küçülüyor, parlıyor, boz bulanık bir menzile çekilip efsanevî bir hal alıyordu. O kadar neşelenmişti ki Perihan Toprak, bu insanı yoldan çıkaran gözlükler için Saadet Hanım'a duyduğu minnet içini öylesine kabartmıştı ki, kollarını açıp yüzüyor taklidi yaptı. Havada, kurbağalama. Yok canım. Masadan kalkmış, sandalyelerden destek alarak konsola doğru yürümekteydi o sırada, tabii ki biliyor. Çekmecedeki alacalı bulacalı renklere elini daldırdı. Evet, işte iplikler. Makaraları elinde hissetti. İğneler de çekmecedeki olacak. Ellerini biraz daha incelterek çekmeceyi yokladı. Bir sürü karaltı tangır tungur etti. İşaret parmağına bir şey saplandı. Hemen elini çekti, burnunun dibine kadar yaklaştırdı, bulanık kırmızı kanı gördü. Parmağını emdi. Bu sefer sakınarak elini çekmeceye geri soktu. Parmak uçlarındaki sinirlerin gördüğü iğneyi aldı, sandalyelere tutunarak gelip yerine oturdu. Gözlüğü çıkardı. Saplarını katlayıp bir süre elinde tuttu. Sonra mecburen, iç geçirerek kutusuna geri koydu.

Dikiş çok zamanını almadı: mavi kumaşın orasına burasına beyaz lekeler, kolay iş. Sıra çalar saate geldi. Bu saat öylesine muh-

teşem bir saat ki, gelmiş geçmiş saatlerin en güzeli, en alımlısı, en akıl almaz şahanelikte olanı. Herkes böyle bir saate sahip olmak ister ama sadece ve yalnızca, bir tek Perihan Toprak'ın saati o. Bir avuçtan büyük olmayan bu yuvarlak çalar saatin şeffaf kırmızı, sert plastikten çerçevesinin köşeli oyuntuları var. Işığa tutulduğunda kıpkırmızı pırıltılar saçıyor ve ilkokul çocuklarının çizdiği sivri saçlı sırtık güneşlere benziyor. Gözünü dayayıp bakarsan oyuntuların içinde çeşit çeşit şey görüyorsun. Kadranında, ağzından mini minnacık turuncu çatallı dili sarkan iki boyutlu bir ejderha kafa sallıyor. Ejderhanın yeşil, küçük gövdesi sabit ama koca kafası saniyelerle birlikte bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Bitmez tükenmez bir onaylamayla sallayıp duruyor kafasını ejderha. Ne ye hak verdiği bilinmez. Belki de geçmekte olan zamandır biteviye onayladığı. Evet, evet, evet, tıktıktıktıktık... Çalar ibresinin numaralandırılmamış minicik çizgilerden oluşan çemberi ejderhayı çevreliyor. Zembereği edepsiz. Kocaman pirinç kulaklara çarpa çarpa bir öttü mü yerinden fırlatır insanı. Çalar saati bir dakika kadar inceledi Perihan Toprak. Sonra tornavidayı aldı, minik vidaları sökmeye koyuldu.

Torbasını almış çıkacakken gözü arka odanın kapısına takıldı. Gülümsedi. Kapıyı açtı, elmas pırıltılı gözlerle hazinesine uzun uzun baktı. Neden sonra, içeride bir bebek uyuyormuşçasına usulca kapadı. Antredeki aynada şöyle bir süzdü kendini. Pantolon biraz dar, neyse ki fosforlu pembe kazak pantolonun açık fermuarını örtebiliyor. Üzerine giydiği ceketin de düğmeleri iliklenmiyor ama üst üste taktığı dört renkli kolye, dikkati düğmelerden uzaklaştırıp kendilerine çekebiliyor. Saadet Hanım'ı hatırlayınca iç geçirdi. Kıskanır bu kadın Perihan Toprak'ı ama Allah var, güzel kıyafetler, takılar bırakır. Nihayet evden çıkabildi. Bir, iki, üç, dört, beş kilidini de kilitledi demir kapının.

Cadde yine bir tuhaf kokuyordu. Birkaç insan, bir grup polis...

Yol kenarında telaşlı annesi tarafından çekiştirilen bir çocuk durdu, parmağıyla Perihan Toprak'ı gösterdi ve "Aa anne, kadına bak, ne biçim," dedi. Çocuğun sesi boş cadde boyunca ip oldu gerildi. Kadın çocuğu öbür tarafına geçirdi. Perihan Toprak kafasını önüne eğip yürüyüşünü hızlandırdı. Çünkü bu hayatta en korktuğu ikinci şey çocuklardır Perihan Toprak'ın. Birincisi baş ağrısı. Bu ikisi, insanın yıllarını verdiği yaşamını kaldırıp çöpe atabilir. O kadarla da kalmaz, yerine 'gerçeklik' dedikleri saçma sapan, eciş bücüş bir rüya koyar. Kişi kendini daha önce görmediği, bilmediği bir yerde, aşına olmadığı bir dilde konuşan insanların arasında, başka fizik kurallarının geçerli olduğu apayrı bir gezegende ya da bir çölün ortasında, olmadık düşünceler içinde nefessiz bulur. Neyse ki başka çocuk yoktu ortalıkta.

Meydana geldiğinde kendini yine polislerden bir denizin içinde buldu. İnsanlar kımıl kımıldı. Birkaçı da dimdik, gözünü boşluğa dikmiş duruyordu. Polisler, müzedeki bir heykeli incelemeler gibi, hiç kıpırdamadan öylece duran bu insanların etrafında dolanıyordu. Perihan Toprak'ı görmediler bile. O da parka doğru yürüdü.

Kızıl saçlı kız gitar çalan oğlanın karşısında oturuyordu. Perihan Toprak'ı görünce gülümsedi, yanına geldi. Omzuna elini koydu. "Hoş geldiniz," dedi. "Buyurun lütfen, bizimle oturun. Biz de arkadaşlarla..."

Ama Perihan Toprak şu anda salonda. Gece yarısını biraz geçiyor. Sallanan sandalyesinde sallanırken misafirlerine konuyu nasıl açacağını düşünüyor. Düşünceleri de onunla birlikte sallanıyor. Kafası öne arkaya gittikçe, mısır gevreği kutusundan gelenlere benzer hışırtılı sesler çıkarıyor bu düşünceler. Çünkü yerçeki-

*Yaşamın yavanlığına ya da acımasızlığına karşı
kendilerine özgü bir düş dünyası kuran yalnız,
yabancılaşmış insanların hikâyeleri var bu kitapta.*

*Gerçek dünyanın paslı gıcırdamalarının karşısına
rüyaların işlek kurgusunu koyan insanların
hikâyeleri...*

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1950-7

9 789751 419507

KDV'den muafdir